

жете, че вий сте тѣзи сѣщитѣ юнаци съ които азъ прѣвзехъ Ловечъ и плевненскитѣ редути.

— Ще докажемъ.

— Е, братя, има ли нѣкой да покаже нѣщо?

— Азъ, ваше прѣвѣходителство! вдигна са младий унтеръ-офицеръ.

— Въ какво е дѣлото?

— Да са излиза изъ траншеята чрѣзъ брустверътъ не бива. Турскитѣ секретѣ сѣ близко, тѣ тутакси ще съгледатъ.... Ний по-добре отъ фланговетѣ ще излѣземъ и ще са вмъкнемъ.

— Молодецъ! Спасибо за совѣтъ.... поблагодари му Скобелевъ... Само не всякога може така да са прави!

— Е, сега, г. полковнико, покажете имъ турската траншея и всичката мѣстность отъ нашиятъ брустверъ до тѣхъ. Само осторожно изъ амбразури. А унтеръ-офицеритѣ ще обяснятъ на солдатитѣ.

— Азъ за пръвъ пѣтъ въ животътъ си виждамъ такъвъ воененъ съвѣтъ, обрѣхъхъ са азъ къмъ Скобелева.

— Инакъ е невъзможно съ разбиранщина да правишъ дѣло. Азъ и на тридесетий августъ точно тѣй сѣщо посетѣхъ, при превземанieto на турскитѣ редути.

Когаго са връщаме назадъ, срѣщнахме фелдфебель.

— Но, глѣдай.... Всичко у тебе да излѣзе чисто. Избери надѣждни. Не взимай мръсници съ себе си.

— Татаритѣ тукъ да оставиме позволете.

Скобелевъ са намръщя. Това прѣдложение не му станъ приятно са виждаше.

— Нима ти на тѣхъ са не надѣвашъ?

— Не са надѣвамъ.

— Твоя работа, само на мене това нѣкакъ си не ми са нрави.

И дѣйствително това го чопляше ужасно....

— Много ли сѣ при тебе?

— Осемъ души...

— Но, остави ги. Каква е гадость, отъ първий пѣтъ недовѣрие показува; а не бива, дѣлото е рискователно, много рискователно.

Днесъ въ нашата траншея музиката на суздалекскитѣ полкъ. Тя заедно съ полкътъ ходи още неотдавно въ атака. Нѣкои трѣбѣ прострѣлени, и Скобелевъ настоя, щото тѣ да си останатъ таквизи; както и пробититѣ знамена, тѣ не трѣбва да са промѣнятъ на нови....